

Hồi 96

Gian Trá Giảo Hoạt

Bà không nói tiếng nào.

Giang Ngọc Lang không dám ngưng tay, hấn đánh một lúc, mặt mày tím và sưng lên, cái gương mặt đẹp trai của hấn giờ đây giống như lá gan con lợn.

Rồi máu từ miệng rỉ qua mép, rơi xuống, lòng thòng từng giọt từng giọt.

Thiết Bình Cô nhìn cảnh đó, tan nát cả gan lòng, không còn nín thinh được nữa, kêu lên:

- Xin cung chủ tha cho hấn.

Người áo trắng ngẩng đầu lên hỏi:

- Người cầu tình cho hấn, ai sẽ cầu tình cho người đây ?

Thiết Bình Cô run run giọng:

- Tiểu tỳ tự biết cho mình, có tội lớn lắm, cho nên chẳng dám van cầu cung chủ dung tha.

Người áo trắng gật đầu:

- Thế thì tốt lắm ! Vậy, nghe ta hỏi đây, người đưa Tiểu Linh Ngư đến nơi nào.

Thiết Bình Cô đáp:

- Tiểu Linh Ngư, hấn ...

Chợt, nàng nghĩ nếu nàng nói đúng sự thật, cung chủ biết được là Tiểu Linh Ngư đã bị Giang Ngọc Lang sát hại, thì chắc chắn là Giang Ngọc Lang phải chết tức khắc với bà.

Người áo trắng hỏi tiếp:

- Tiểu Linh Ngư làm sao ? Tại sao người không nói luôn ?

Thiết Bình Cô thốt:

- Hấn ... có lẽ hấn đang ở phía Đông, trong vùng này ...

Người áo trắng lạnh lùng:

- Ta sẽ đi về phía đó tìm hấn, hy vọng người không nói ngoa !

Giang Ngọc Lang hiện tại nằm lặn dưới đất, nhưng hấn cũng chưa dám dừng tay tự đánh.

Người áo trắng nạt:

- Đủ rồi ! Dừng tay đi !

Giang Ngọc Lang gượng trở dậy, vập đầu như chày mổ, thốt:

- Đa tạ ... đa tạ cung chủ.

Người áo trắng tiếp:

- Bây giờ ta muốn người ở đây xem chừng nàng, nếu có ai làm thương hại đến nàng, thì người phải đền mạng đấy. Nếu có ai đến cứu nàng, người cũng đền mạng luôn. Người biết chưa ?

Giang Ngọc Lang đáp nhanh:

- Tiểu nhân biết rồi !

Người áo trắng lạnh lùng:

- Ít nhất, người cũng nên biết điều này, là khi ta muốn lấy tánh mạng của kẻ nào thì dù cho kẻ đó có ở tận ven trời góc biển, ta cũng tìm được. Biết vậy để mà liệu giữ cái hồn !

Đến lúc Giang Ngọc Lang ngẩng đầu lên thì người áo trắng đã khuất dạng.

Hấn thở dài, rồi nhếch nụ cười khổ, thốt:

- Đó là Di Hoa cung chủ ! Di Hoa cung chủ là thế. Không ngờ hôm nay ta lại gặp người ! Đúng là một cơn may mắn.

Thiết Bình Cô kêu lên:

- Người cho là may mắn ?

Giang Ngọc Lang lại thở dài:

- Trên giang hồ, phỏng có mấy kẻ được gặp Di Hoa cung chủ ?

Thiết Bình Cô cũng thở dài luôn:

- Cái may cho người, là hôm nay người gặp tiểu cung chủ đấy ! Chứ nếu mà đại cung chủ đến đây thì thì sợ người đã ra ma rồi.

Giang Ngọc Lang nhìn ra xa xa, xuất thần.

Chẳng rõ hẳn đang nghĩ gì.

Thiết Bình Cô tiếp:

- Nhưng, chờ bà ấy trở lại đây, thì ta và người không hy vọng sống sót đâu. Người đã hãm hại Tiểu Linh Ngư, đừng mong bà ấy dung thứ người !

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Tại sao chứ ? Bà ấy đã chẳng bảo Hoa Vô Khuyết giết Tiểu Linh Ngư sao ?

Thiết Bình Cô gật đầu:

- Đúng vậy, nhưng Hoa Vô Khuyết phải tự tay sát hại Tiểu Linh Ngư, còn bất cứ ai khác không được chạm vào một sợi lông chân của Tiểu Linh Ngư. Đến bà cũng không được chạm vào Tiểu Linh Ngư, thì còn nói chi ai khác.

Giang Ngọc Lang kinh ngạc:

- Tại sao bà ấy muốn thế ? Thật là quái dị !

Thiết Bình Cô tiếp:

- Ta cũng chẳng biết cái đạo lý của sự tình ra sao nữa, bởi hai chị em bà ấy vốn là những quái nhân, vô luận làm sao người cũng phải đưa ta xuống đất gấp, ta tê dại nửa thân mình đây, bà ấy điểm huyết ác quá !

Giang Ngọc Lang cười khổ:

- Ta ... ta làm sao cứu người được ?

Thiết Bình Cô kêu lên:

- Người không cứu ta thì còn ai cứu ?

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Dù ta có cứu người đi nữa, thì hai chúng ta cũng chẳng chạy đi đâu cho thoát khỏi tay bà.

Thiết Bình Cô giục:

- Cứ cứu ! Ít nhất chúng ta cũng phải thử thời vận chứ ! Nếu bà ấy trở lại thì chỉ còn có nước chết với bà thôi. Còn chút nào hy vọng, mình phải níu nướn một chút.

Nàng điểm một nụ cười thảm, tiếp:

- Biết đâu, chúng ta chẳng sống thêm được một đôi ngày ? Trong thời gian ngắn ngủi đó, chúng ta sẽ yêu nhau, yêu hối hả, yêu yêu dồn dập, để rồi có chết cùng nhau, cam tâm mà chết !

Giang Ngọc Lang cúi đầu không đáp.

Lâu lắm, hấn mới ngẩng đầu, hỏi:

- Nếu người không tiết lộ là chính ta sát hại Tiểu Linh Ngư, thì bà không bao giờ giết ta. Phải vậy chăng ?

Thiết Bình Cô giật mình:

- Cái đó thì ...

Giang Ngọc Lang tiếp hỏi:

- Vừa rồi, người đã lừa bà, tại sao người không lừa luôn ?

Thiết Bình Cô áp úng:

- Ta ... ta ...

Giang Ngọc Lang dụ giọng:

- Người đã có ý muốn chết, thì tại sao người còn muốn ta chết theo người cho có bạn ? Nếu thật sự người tốt với ta thì hãy tự hy sinh để cứu ta. Ta sẽ ghi nhớ ơn người suốt đời. Hình bóng của người sẽ chẳng bao giờ phai mờ trong tâm não của ta.

Thiết Bình Cô sững sờ.

Nàng không tưởng là Giang Ngọc Lang có thể nói được những lời như vậy. Một con người có nhân cách, có lương tri khi nào nói được những tiếng đó ?

Bỗng có ai bật cười khanh khách, rồi thốt lên:

- Hay quá ! Hay quá ! Lâu lắm đó ta mới nghe được những lời tuyệt diệu !

Một người nữa, cũng cười, rồi phụ họa:

- Cái vị nhân huynh đó nếu là một nữ nhân thì dù cho Tiêu Mê Mê, trong thấy cũng phải thẹn là chẳng sánh bằng y !

Người thứ ba tiếp luôn:

- Ha ha ! Cho dù là đến hai Tiêu Mê Mê, vị tất sánh được bằng y ?

Người thứ ba cười lớn:

- Từ sau khi hai anh em họ Âu Dương chết rồi, ta không tìm được người điền vào chỗ trống. Bây giờ thì các người gặp được một người.

Từ phía sau núi xuất hiện bốn người.

Bốn người đó, một thì rộng miệng, một chẳng là nam cũng không là nữ, một cứ cười hì hì mãi, còn một thì giống tên ăn mày, đeo nơi lưng một chiếc bao bố.

Chẳng rõ bao bố chứa đựng cái gì, song cái gì đó trong bao cứ động đậy mãi, chẳng những thế lại có tiếng rên ư ử phát ra, tiếng rên có vẻ kỳ quái hết sức.

Người giống ăn mày cầm đoạn cành tươi, chốc chốc quất cành đó vào chiếc bao ở phía sau lưng.

Qua mỗi lần y quất như vậy thì người trong bao lại rên lớn hơn một chút, chừng như người trong bao có nói gì nhưng ở xa xa, Giang Ngọc Lang chẳng nghe được rõ ràng.

Bất quá, hẳn ước đoán mơ hồ là người trong bao cất tiếng van cầu vậy thôi.

Nhưng, hẳn hết sức kinh ngạc khi người ăn mày đến gần, và sau khi y quất cành vào bao thì người trong bao lại rú lên, đồng thời hẳn nghe rõ là người trong bao thay vì van cầu đừng đánh, lại xin đánh mạnh, càng mạnh càng tốt.

Lạ lùng thật !

Trên đời lại có kẻ van xin được đánh thật mạnh, thật đau ! Có kẻ thích bị đánh !

Sự kiện đó khiến Giang Ngọc Lang sửng sờ, quên mất hiện cảnh.

Lúng lẳng nơi chẳng cây ba, Thiết Bình Cô khẩn trương cực độ, cuối cùng quá sợ Di Hoa cung chủ trở lại gấp, nàng hôn mê luôn.

oOo

Bốn người đó dĩ nhiên là Lý Đại Chủ, Đồ Kiều Kiều, Bạch Khai Tâm và Cáp Cáp Nhi.

Nhưng còn người trong cái bao bố là ai ?

Lý Đại Chủ đã đến trước mặt Giang Ngọc Lang.

Miệng lão đã rộng, khi lão cười, cái miệng đó trông càng rộng hơn. Lão hỏi:

- Bằng hữu ơi ! Có thể cho biết tên họ chẳng ?

Giang Ngọc Lang không nhận thức họ, đoán qua tình hình, thì hẳn cũng hiểu họ chẳng phải tay vừa. Thì khi nào hẳn dám đắc tội với họ ?

Hắn cười vuốt đáp:

- Tại hạ là Tưởng Bình. Xin các hạ cho biết tôn tánh đại danh.

Lý Đại Chủ vẫn cười, thay vì đáp, lại hỏi:

- Huynh đài tuy còn nhỏ tuổi, song chắc cũng có nghe nói đến Thập Đại Ác Nhân chứ ?

Giang Ngọc Lang thoáng biến sắc:

- Thập Ác Đại Nhân ? Các hạ có lẽ là ...

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Thấy miệng của y, hẳn người thừa hiểu y là ai rồi.

Bất giác, Giang Ngọc Lang đổ mồ hôi lạnh ướt đầu.

Đồ Kiêu Kiêu cười khanh khách:

- Tuy nhiên, tiểu huynh cứ yên trí, bọn này đến chẳng có ác ý chi đâu.

Giang Ngọc Lang lấy lại bình tĩnh, điểm một nụ cười:

- Các vị là những bậc tiền bối trong võ lâm, tự nhiên không thể tìm một kẻ vô danh như tại hạ mà gây nhiều phiền phức, chẳng những tại hạ yên tâm mười phần, mà còn hết sức cao hứng nữa là khác, vì hôm nay được may mắn bất ngờ gặp các vị.

Đồ Kiêu Kiêu cười hắc hắc:

- Các người thấy đó chưa ? Tiểu tử nói nghe hay quá, mà ngôn ngữ của hắn lại ngọt hơn mật nữa đấy !

Cáp Cáp Nhi tiếp nối:

- Như ta đây là một hòa thượng, trông thấy hắn còn phải ưa thích thay, huống hồ cái vị cô nương ở tại chẳng ba cây kia, còn tiếc gì mà chẳng hy sinh cho hắn !

Giang Ngọc Lang chính sắc mặt:

- Cái vị cô nương đó, tuy có quen biết với tại hạ thật, song bất quá vì đạo nghĩa mà quen biết nhau thôi, chứ làm gì có cái tình giữa nam và nữ ? Xin các vị tiền bối hiểu cho !

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Nếu vì đạo nghĩa mà giao tình, thì người ta bị treo lủng lẳng đó, sao người không giải cứu người ta ?

Giang Ngọc Lang buột miệng thở dài:

- Tại hạ tuy có lòng muốn cứu thật, nhưng hiềm vì nam nữ thọ thọ bất thân, hiện tại nàng bị người hãm hại, mà nàng lỏa lồ như vậy, nếu tại hạ cứu nàng, tất phải đụng chạm tay vào cơ thể nàng, làm thế bất tiện quá !

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Như vậy, người đúng là một chánh nhân quân tử rồi.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Tại hạ không dám ví mình là một quân tử chánh nhân, song từ ngày dấn thân vào kiếp sống giang hồ, tại hạ không dám sao lãng đạo nghĩa lễ giáo.

Đồ Kiều Kiều bỗng bật cười khanh khách, đưa tay chỉ Giang Ngọc Lang, đồng thời hướng sang đồng bọn thốt:

- Các người thấy chứ, có phải hấn là một tay rất khá chăng ? Đừng nói chi Tiêu Mê Mê, dù cho anh em Âu Dương gặp hấn cũng phải bái phục hấn làm ma tôn, làm thầy !

Cáp Cáp Nhi nối tiếp:

- Anh em họ Âu Dương, trong ba câu nói, ít nhất cũng có câu đúng sự thật, còn hấn thì hấn nói mấy câu, lại toàn là những câu giả dối.

Giang Ngọc Lang điềm nhiên:

- Tiền bối nói đùa đấy thôi, chứ trước mặt các vị, tại hạ làm sao dám nói ngoa !

Cáp Cáp Nhi bật cười ha hả:

- Người không dám nói ngoa à ? Những câu trước đều ngoa, câu sau cùng cũng ngoa luôn đó nhé !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Tại hạ nói toàn là sự thực đấy, chẳng có đến nửa lời dối trá, nhưng các vị không chịu tin, thì tại hạ ...

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ, chặn lại:

- Người nói toàn những lời thật à ? Vậy ta hỏi người, người là Tướng Bình còn cái gã Giang Ngọc Lang điêu ngoa man trá là ai ?

Bất cứ ai trước một câu hỏi như vậy cũng phải biến sắc mặt, trong ngàn vạn người chưa chắc gì có một người giữ được thản nhiên.

Nhưng, nếu có người giữ được thản nhiên, thì người đó phải là Giang Ngọc Lang rồi.

Ngoài hẳn ra, trên đời này vị tất có kẻ thứ hai ?

Hắn không thẹn đỏ mặt, hẳn lại còn cười hì hì.

Đồ Kiều Kiều nhìn hẳn, chừng như bà càng nhìn càng thích thú, cuối cùng bà lại cười, rồi hỏi:

- Người cười gì ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Cười vì bỗng nhiên tại hạ nhận ra mình đáng buồn cười !

Đồ Kiều Kiều chớp mắt:

- A ?

Giang Ngọc Lang tiếp:

- Trước mặt các vị tiên bối mà bày chuyện nói ngoa, thì có khác nào múa búa trước cửa Lỗ Ban ? Hay trước mặt Khổng phu tử mà khoa trương về cái học bá gia chư tử ? Làm những việc đó, là không tự lượng sức mình, thật đáng buồn cười lắm vậy.

Cáp Cáp Nhi vỗ tay cười vang:

- Hay quá ! Nói nghe hay ghê ! Ha ha ! Cái tài vượt môn ngựa, luyện được cở hẳn kể cũng cao siêu lắm rồi ! Hẳn vượt nghe mát rười rượi !

Giang Ngọc Lang tiếp luôn:

- Trước khi nói chuyện với tại hạ, chắc các vị tiên bối đã hiểu rõ về tại hạ !

Đồ Kiều Kiều cười hì hì:

- Phải đấy ! Chẳng những bọn ta biết người là Giang Ngọc Lang, mà còn biết người là con trai của Giang nam đại hiệp, và cái người tình của người kia là môn hạ Di Hoa Cung !

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Không ngờ các vị quan tâm đến tại hạ như thế ! Thật là hổ thẹn cho tại hạ vô cùng.

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người có biết tại sao bọn ta quan tâm đến người như vậy chẳng ?

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Chẳng lẽ các vị định làm mai làm mối cho tại hạ nơi nào đó ?

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Nếu ta là nữ nhân, thì thà ta lấy Lý Đại Chủ, chứ không hề ưng người ! Ít nhất, Lý Đại Chủ cũng chừa cái đầu của ta ra, không hề ăn đến, chứ còn người, khi ăn thịt ai nhất định là nuốt luôn cái đầu, trời gầm cũng chẳng nhả !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Tiền bối quá khen, tại hạ làm sao dám sánh với Lý lão tiền bối !

Lý Đại Chủ cất tiếng:

- Người không cần phải khiêm nhượng, ta ăn thịt người, bắt quá ăn từng người, còn người, nếu ăn thì ăn từng toán, từng đội, bằng cớ là người ăn một hơi trọn số người trong Song Sư tiêu cục, người nuốt trọn nhân số đó, có đúng vậy hay không chứ ?

Giang Ngọc Lang không đổi sắc, điểm một nụ cười, hỏi lại:

- Các vị tiền bối điều tra kỹ về tại hạ như vậy, hẳn cũng có dụng ý gì chứ ?

Đồ Kiêu Kiêu thốt:

- Có thể người không biết, là sau cái ngày anh em họ Âu Dương chết đi thì trong nhóm Thập Đại Ác Nhân, khuyết một người, hiện tại chỉ còn chín nhân vật thôi.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Mười người, mất hai còn tám chứ, sao lại còn chín được ?

Cáp Cáp Nhi quen tánh cười vang trước khi nói bất cứ câu gì:

- Ha ha ! Kể ra người cũng biết khá nhiều sự việc giang hồ đó ! Giả như một ngày nào đó, ta mở một ngôi quán thì nhất định sẽ mời người giữ chân thủ quỹ ! Người mà giữ bàn toán rồi thì cuộc sinh ý nhất định có thịnh chứ không suy !

Đồ Kiêu Kiêu nổi lời:

- Tuy nhiên, có điều này người chưa biết, anh em họ Âu Dương rất thích chiếm cái tiện nghi của thiên hạ, dù là một tiện nghi nhỏ, họ cũng chẳng bỏ qua. Họ lại còn thích những người biết cách chiếm tiện nghi của đồng loại, những người này sánh làm những việc bại hoại nhỏ, chứ không là đại ác nhân, cho nên họ tuy là hai, song miễn cưỡng gộp lại thành một. Kể hai như một là điều bất đắc dĩ lắm rồi, anh em họ chỉ được xem như một trong số Thập Đại Ác Nhân, cộng với chín người khác thành một chục. Do đó, dù là hai chết đi, chung quy chỉ có một khuyết.

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Thì ra là thế ! Cứ theo cái đạo lý của tiên bối vừa đưa ra, thì muốn làm đại ác nhân, tất không chỉ chiếm cái tiện nghi nhỏ của đồng loại. Điều này tại hạ xin khắc ghi trong tâm khảm để đời, làm một phương châm xử thế.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp luôn:

- Trừ anh em họ Âu Dương sang bên kia thế giới từ lâu, còn Ác Đồ Quỷ thì trong mấy năm sau này, dần dần cải tà quy chánh, dần dần xa rời tôn chỉ của Thập Đại Ác Nhân, hiện tại thì lão ấy hầu như hoàn toàn ly khai bọn ta rồi. Ngoài ra, Cuồng Sư Thiết Chiến lại càng ngày càng sanh tật lớn, nếu không có ai cùng lão ta đánh nhau thì lão tự đánh với lão, nghĩa là mỗi ngày phải có một cuộc đánh nhau cho lão, không có thì lão phải điên lên rồi bắt buộc phải mượn mình làm kẻ thù cho chính mình, để có thể sanh ra việc đánh nhau. Tiêu Mê Mê thì suốt thời gian qua, vắng bóng luôn, chẳng rõ mụ ta trốn biệt ở hang động nào. Lần này tái xuất trên giang hồ, bọn ta phát hiện ra, thanh danh của Thập Đại Ác Nhân suy giảm quan trọng, với số người suy giảm gần một nửa. Nếu không khéo chỉnh đốn bằng cách điên khuyết, thì chỉ sợ trong tương lai gần đây, Thập Đại Ác Nhân sẽ là một bóng mờ trên giang hồ, người ta nhắc đến như nhắc một cái gì thuộc về dĩ vãng rất xa xôi ...

Dĩ nhiên, Giang Ngọc Lang thừa hiểu Mê Tử Nhân Bất Bồi Mạng Tiêu Mê Mê hiện ở đâu, mụ ta bị hấn và Tiểu Linh Ngư nhốt kín dưới lòng núi sâu, e rằng suốt đời không còn trời đầu lên mặt đất được nữa.

Nhưng khi nào hấn nói rõ ra cái điều đó làm gì ?

Hấn cười nhạt, hỏi:

- Tại hạ nghĩ, có lẽ các vị đang trên đường tìm một người thay chân anh em họ Âu Dương cho đủ số Thập Đại Ác Nhân ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Đúng vậy. Bọn ta muốn trùng hưng oai thế của Thập Đại Ác Nhân, do đó phải tăng cường sanh lực quân, giang hồ rộng lớn quá, không thể Thập Đại Ác Nhân đành mai một mà nhường cái vũ trụ bao la này cho những phe nhóm khác chiếm trọn.

Giang Ngọc Lang chớp chớp mắt, điểm một nụ cười:

- Tìm một người xứng với ý muốn của các vị tiền bối, thiết tưởng chẳng phải là việc dễ làm. Trên giang hồ đành là cao thủ nhiều hơn cái sông Hằng, song chọn được một người có đủ tư cách đứng chung hàng ngũ với các vị thì phải mất công phu và thời gian khá quan trọng đó. Bởi, trước hết các vị nhắm vào cái tài, một cái tài khả dĩ tự bảo đảm an toàn, khả dĩ giúp giết đồng bạn trong những lúc tối cần, rồi còn phải theo dõi người đó, xem có cái khả năng lừa thầy dối bạn, gạt đồng loại, đo đường mức độ trí trá, gian hoạt, ít nhất cũng tương đương với các vị, để khoát lên mình danh hiệu Ác Nhân tối đại ! Khó lắm ! Khó mà tìm được lắm !

Đồ Kiền Kiền nhìn hẩn cười nhẹ:

- Xa, thì xa tít tận ven trời góc biển, gần thì gần sát bên cạnh mình, trước mắt mình. Chẳng nói dong dài làm gì, chính người đó. Người hội đủ điều kiện để trở thành một đồng đạo của bọn ta !

Giang Ngọc Lang lắc đầu, hấp tấp thốt:

- Tại hạ làm sao đảm nhận nổi một vai tuồng trên hẩn sức mình ? Các vị rồi sẽ thất vọng vì tại hạ !

Cáp Cáp Nhi chen vào:

- Người không nên khách khí, tuy người còn ít tuổi, song cái tinh hoa đã lộ rõ bên ngoài, người đúng là người bọn ta mong gặp, tài của người phát triển không đợi tuổi, phát triển nhanh chóng, bất quá trong vài năm nữa thôi, thì người sẽ vượt xa bọn ta.

Đồ Kiền Kiền vừa cười vừa tiếp nối:

- Làm gì phải đến vài năm ? Hiện tại thì hẩn cũng hơn hẩn bọn ta rồi.

Giang Ngọc Lang được đưa lên cao quá, cảm thấy ngộp, vội chối từ:

- Không dám nhận đâu, các vị ơi ! Các vị thương mà đề bạt cho như vậy, tại hạ làm cách nào mới báo đáp cho vừa ơn trọng của các vị ? Được đứng trong hàng ngũ Thập Ác Nhân là một vinh hạnh lớn, bởi nó lớn quá nên tại hạ không dám nhận, sợ tổn đức, tổn thọ !

Lý Đại Chủ vỗ tay cười vang:

- Người khá lắm, càng lúc ta càng nghe người nói nhiều câu được quá ! Thật là tìm được người rồi, cái công phụ lặn lội khắp bốn phương trời của bọn ta quả không đến đổi vô ích.

Bạch Khai Tâm bồng thốt:

- Nhưng tiểu tử ơi ! Đừng để mắc mưu bọn họ nhé ! Họ dụ dẫn người vào hàng ngũ là để nhờ người làm cho họ một việc gì đó, chứ không do chân tâm thành ý đâu !

Đáng là một con người tổn nhân bất lợi kỷ, không nói thì thôi, hể mở miệng ra là chỉ nói điều thương tổn đến người khác mà không cần thu hoạch một điểm lợi ích nhỏ nhặt nào.

Đồ Kiều Kiều vừa cười vừa mắng:

- Cái con chó đó quên ăn phân nên tiếng sủa khó nghe quá ! Tiểu tử ơi ! Đừng nghe làm chi những tiếng chó sủa !

Bạch Khai Tâm trừng mắt:

- Ta nói đúng sự thật đấy ! Nếu người không nghe ta thì chẳng khác bưng chén thuốc độc mà uống, tự nguyện uống vậy đó !

Giang Ngọc Lang cười nhẹ:

- Đành là tiền bối có hảo ý, song nếu có cơ hội ra sức cho các vị, thì tại hạ xem đó là một vinh hạnh lớn lao, có vinh hạnh rồi mà chết, thì dù chết cũng vui. Xin các vị cứ phân phó. Tại hạ lượng sức mình xem có làm nổi việc ủy thác hay không !

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Trong võ lâm có một nhân vật rất lợi hại, tên là Ngụy Vô Nha, lão ở tại hòn núi này, có lẽ người biết như vậy rồi. Nhưng người biết được là hiện tại lão đang tiếp vị khách nào trong động chẳng ?

Bỗng nhiên bà chuyển hướng sang đề khác liên quan đến Ngụy Vô Nha, một nhân vật mà mỗi lần ai nhắc đến tên cũng cảm thấy nhức đầu, Giang Ngọc Lang tắt ngay nụ cười, rồi tăng hẳn mấy tiếng, đoạn bật cười khan trở lại, sau cùng thốt:

- Trên thế gian này, nếu có một người mà tại hạ không muốn tiếp xúc, thì người đó là Ngụy Vô Nha ! Dù nhân loại chết hết, chỉ còn lại một mình lão và tại hạ, tại hạ cũng không muốn tiếp xúc với lão. Thì, vị khách đang có mặt trong hang động của lão tự nhiên tại hạ không biết là ai, tại hạ cũng không muốn tìm hiểu là ai !

Đồ Kiều Kiều tặc lưỡi:

- Điều đáng nói là vị khách đó không xa lạ gì với người !

Giang Ngọc Lang thoáng giật mình !

- Người đó quen với tại hạ ? Quen cách nào ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Bình sanh, Ngụy Vô Nha không có một bằng hữu nào. Cho đến những người trong nhóm Thập Nhị Quái Kiệt cũng không thường giao du với lão. Họ tránh lão như tránh tà.

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Đúng vậy ! Chuột ra đường, ai thấy mà chẳng đập chết ! Người ta có thể tiếp cận với rắn độc, hổ dữ, chứ tại hạ chưa thấy ai thích chơi với chuột bao giờ ?

Đồ Kiêu Kiêu lắc đầu:

- Người lắm ! Vẫn có người muốn giao du với chuột đấy ! Ít nhất cũng có một người !

Giang Ngọc Lang kêu khê:

- A ?

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Người đó muốn kết giao với Ngụy Vô Nha, kể ra cũng chẳng có gì lạ. Cái điều kỳ quá là chính Ngụy Vô Nha lại muốn kết giao với y.

Lý Đại Chủ tiếp nối:

- Sự thực thì người đó thuyết phục được Ngụy Vô Nha, thành ra y nói gì Ngụy Vô Nha cũng nghe. Một sự kiện nghịch thường chưa từng có trong đời Ngụy Vô Nha !

Giang Ngọc Lang cười nhạt:

- Nếu vậy, cái người đó quả có một biệt tài thật !

Đồ Kiêu Kiêu hỏi:

- Người biết người đó là ai chẳng ?

Giang Ngọc Lang chớp mắt:

- Chẳng lẽ người đó có liên quan với tại hạ ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Liên quan sông thì còn nói làm gì ? Mật thiết nữa là khác.

Giang Ngọc Lang lộ vẻ kinh dị:

- Tại hạ không đoán nổi con người có thần thông quảng đại đó là ai ! Trong số bằng hữu của tại hạ, không có người cỡ đó đâu !

Đồ Kiêu Kiêu hừ một tiếng:

- Ta có nói là bằng hữu của người đâu ! Tuy nhiên, trong số bằng hữu, không có người như vậy, nhưng trong hàng trưởng thượng của người vẫn có như thường ! Chẳng lẽ người quên ?

Giang Ngọc Lang giật mình thật sự, kêu lên:

- Gia gia tại hạ ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Phải ! Quý khách của Ngụy Vô Nha là Giang Nam đại hiệp Giang Biệt Hạc !

Giang Ngọc Lang sửng sờ một lúc lâu, đoạn thở dài thốt:

- Không ngờ gia phụ lại kết giao với Ngụy Vô Nha.

Hắn thở dài, song niềm vui thoáng lộ nơi gương mặt.

Đồ Kiêu Kiêu mỉm cười:

- Kết bằng hữu với Ngụy Vô Nha thì có gì là không nên đâu ! Trái lại, tốt lắm chứ ! Có chỗ dựa vững như núi, thì còn gì hay hơn ? Dù cho Di Hoa cung chủ cũng chẳng dám chạm đến lệnh tôn nữa đấy ! Bởi, khi nào Ngụy Vô Nha bỏ rơi lệnh tôn mà phải sợ !

Giang Ngọc Lang muốn cười thành tiếng lắm, nhưng hắn dần lòng, chỉ hỏi nhóng:

- Tiền bối muốn giao phó cho tại hạ công chi đấy ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Lệnh tôn đã là quý khách của Ngụy Vô Nha rồi, thì nếu người đến đó, chắc chắn người sẽ được tiếp đón niềm nở, bọn ta muốn chờ người vào động của lão ấy, thi hành một công tác, không khó khăn lắm !

Giang Ngọc Lang thốt nhanh:

- Nếu việc trong sức của tại hạ, tại hạ sẵn sàng làm ngay ! Tiền bối cứ phân phó !

Đồ Kiêu Kiêu và Lý Đại Chủy cùng nhìn nhau, rồi Lý Đại Chủy thốt:

- Nếu người trở thành quý khách của Ngụy Vô Nha rồi, thì đương nhiên người tùy tiện đi ngang đi dọc trong động phủ của lão ta.

Giang Ngọc Lang hỏi:

- Nhưng vào đó để làm gì ?

Đồ Kiêu Kiêu đáp:

- Chẳng có việc gì khó khăn cả, bất quá người vào đó xem, có mấy chiếc rương thôi. Nguyên, bọn ta có đánh mất mấy chiếc rương, cứ theo lời truyền thuyết thì những rương đó về tay Ngụy Vô Nha, song bọn ta không quả quyết là đúng như vậy hay chẳng. Nếu có thì ở tại đâu, biết được chỗ rồi, bọn ta sẽ tìm cách lấy lại.

Giang Ngọc Lang chớp mắt liên liền, sự tình khích động tánh hiếu kỳ của hắn cực độ.

Tuy nhiên, hắn không để lộ niềm hứng thú, chỉ cười nhạt hỏi:

- Những chiếc rương đó, hình dáng và trạng thái ra sao ? Bên trong có vật gì ?

Cáp Cáp Nhi cười vang:

- Bất quá là những chiếc rương cũ kỹ, bằng sắt màu đen, rất nặng, loại rương đó ít ai dùng, người nhìn thoáng qua là nhận được ngay !

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Rương đựng châu ngọc, song có thể là Ngụy Vô Nha đã lấy hết số châu ngọc đó rồi.

Giang Ngọc Lang cau mày:

- Nếu vậy thì là những chiếc rương không, tiền bối tội gì mà tha thiết đến nữa.

Đồ Kiêu Kiêu thở dài:

- Trước con mắt của người khác, thì những chiếc rương đó là vật phế thải, không có giá trị gì. Song, đối với bọn ta, thì lại là những vật rất quý.

Giang Ngọc Lang trở mắt:

- Vật rất quý ?

Cáp Cáp Nhi thốt:

- Phải ! Quý không tưởng nổi ! Với vài lượng bạc, người ta có thể mua một chiếc, nhưng nó quý ở chỗ nước sơn đặc biệt.

Giang Ngọc Lang kêu lên:

- Nước sơn đặc biệt ?

Đồ Kiêu Kiêu gật đầu:

- Phải ! Nước sơn đó pha với máu, máu của kẻ thù. Bọn ta già rồi, hùng tâm không còn bông bột như lúc thanh thiếu, thỉnh thoảng nhìn lớp sơn của mấy chiếc rương, nhớ đến thời vang bóng, kể cũng được an ủi ít nhiều. Rương là kỷ vật của bọn ta, không thể để rơi vào tay kẻ khác.

Lý Đại Chủy cao giọng:

- Giả như bọn ta muốn tái xuất giang hồ, khôi phục thanh danh ngày trước, thì nhất định là phải thu hồi mấy chiếc rương đó bằng mọi giá.

Giang Ngọc Lang thừ người một lúc.

Đồ Kiêu Kiêu tiếp:

- Nếu là những vật gì khác dù quý giá đến đâu, bọn ta cũng có thể mua sắm, chứ cần gì phải va chạm đến con chuột già đó ! Người cũng biết lão ta lợi hại như thế nào, bởi sự thể chẳng đáng dừng, bọn ta mới định mạo hiểm như vậy.

Lý Đại Chủy nắm chặt đôi tay gần từng tiếng:

- Bằng mọi cách, bọn ta phải lấy lại những chiếc rương đó cho kỳ được. Người cố gắng giúp đi, bọn ta sẽ không quên ơn người đâu !

Giang Ngọc Lang cúi mặt nhìn đôi tay hấn, xuất thần.

Lý Đại Chủy hỏi:

- Người không tin bọn ta ?

Giang Ngọc Lang điểm một nụ cười:

- Sao lại không tin ! Tại hạ nghe rõ sự tình, hết sức cảm động ! Bất quá ...

Lý Đại Chủy gấp giọng:

- Bất quá làm sao ?

Giang Ngọc Lang đáp:

- Đối với người khác, những chiếc rương đó chẳng có giá trị gì, thì vị tất Ngụy Vô Nha lại xem trọng ? Có thể sau khi lấy châu ngọc bên trong rồi, lão ta vất bỏ rương không !

Đồ Kiều Kiều thốt:

- Bọn ta cũng có nghĩ đến trường hợp đó. Giả như Ngụy Vô Nha vất bỏ rương không, thì người cũng tìm cách dò xem lão ta vất bỏ nơi nào.

Bà cười nhẹ, tiếp luôn:

- Tuy hiện tại người cũng như là người nhà của bọn ta, song chẳng phải vì vậy mà bọn ta lợi dụng người. Việc thành rồi, bọn ta sẽ tặng người vài vạn lượng vàng, với mấy mỹ nữ, cho người hưởng thọ. Ngoài ra, chúng ta cam kết sẽ giữ bí mật hoàn toàn cho người !

Giang Ngọc Lang lộ vẻ hân hoan:

- Tiền bối muốn tại hạ đi ngay bây giờ ?

Đồ Kiều Kiều gật đầu:

- Càng đi sớm càng tốt.

Giang Ngọc Lang nhìn lên tàng cây, lẩm nhẩm:

- Còn nàng ? ...

Đồ Kiều Kiều mỉm cười:

- Người đa tình quá !

Giang Ngọc Lang mỉm cười:

- Tiền bối thừa hiểu là tại hạ không thuộc giống đa tình, bất quá ...

Đồ Kiều Kiều chận lời:

- Bất quá nàng là đệ tử Di Hoa Cung mà người lại được giao hảo với đệ tử Di Hoa Cung, điều đó phải làm cho người đặc ý ! Bằng hữu biết người có liên quan với Di Hoa Cung hẳn là phải ngăn người, kể ra cũng vinh hạnh cho người thật. Trong tương lai, biết đâu người sẽ chẳng nhờ nàng mà được chấp nhận vào Di Hoa Cung.

Bà lại cười, rồi kết luận:

- Cho nên, người không thể bỏ rơi nàng !

Giang Ngọc Lang cười trừ:

- Tiền bối nói thế, tại hạ phủ nhận thế nào được ? Đúng vậy đó tiền bối !

Đồ Kiều Kiều lắc đầu:

- Đành vậy, song hiện tại, nếu người đeo sát bên cạnh nàng, thì có hại chứ không lợi.

Giang Ngọc Lang thở dài:

- Có ai bỏ cái lợi chọn cái hại bao giờ ?

Đồ Kiều Kiều cười nhẹ:

- Người yên trí, ta sẽ đền cho người một cô nương đẹp hơn nàng. Mười cô nương cũng có cho người như thường !

Bà bước tới, rí vào tai hắn:

- Ngoài ra, ta còn dạy cho chúng những ngón nghề hầu hạ nam nhân, nhất định là người phải mê ly, mê ly !

Giang Ngọc Lang như ngạt thở, thốt gấp:

- Nếu vậy, tại hạ xin đi ngay ! Nhưng, nếu việc thành rồi, tại hạ làm sao liên lạc với các vị ?

Đồ Kiều Kiều đáp:

- Dù thành, hay bất thành, ba ngày sau người cứ vẽ lên một vòng tròn bên ngoài động khẩu, bọn ta sẽ có cách tiếp xúc với người !

Giang Ngọc Lang gật đầu:

- Y như các vị quyết định !

Nhìn Thiết Bình Cô lần cuối, hắn phi thân vút đi liền.

- o O o -